

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1967

Warszawa, dnia 30 listopada 1967 r.

Nr 10

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 99	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1967 r. w sprawie funduszu zakładowego w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu żeglugi	230
„ 100	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1967 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych	231
„ 101	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 maja 1967 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych	232
„ 102	— obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 31 maja 1967 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych	232
„ 103	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 maja 1967 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad i trybu ustalania wysokości oraz rozliczania kredytów na zasiłki chorobowe z funduszy ubezpieczeń społecznych	237
„ 104	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 1967 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia	237
„ 105	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1967 r. w sprawie dodatkowych urlopów dla niektórych pracowników zatrudnionych w Wałbrzyskich Zakładach Graficznych „Kalkomania” w Wałbrzychu, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	238
„ 106	— uchwała Nr 136 Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1967 r. w sprawie bodźców ekonomicznych do rozwoju produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości	238
„ 107	— rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 28 czerwca 1967 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie organizacji, szczegółowych zadań, składu i trybu postępowania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz w sprawie zasad wynagradzania członków komisji lekarskich i lekarzy działających w zakresie orzecznictwa lekarskiego	240
„ 108	— zarządzenie Nr 28 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 1967 r. w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych	242
„ 109	— zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 czerwca 1967 r. w sprawie otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych	242
„ 110	— zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 12 czerwca 1967 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych	245
„ 111	— zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 30 maja 1967 r. w sprawie trybu opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymagań sanitarno-higienicznych	245
„ 112	— zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 23 czerwca 1967 r. w sprawie zmiany regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”	247
„ 113	— zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1967 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy o bezpieczeństwie i higienie pracy do członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa	247

DZIAŁ B

99

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1967 r.

w sprawie funduszu zakładowego w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu żeglugi.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 lipca 1967 r. Nr 26, poz. 119)

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy zarządów portów morskich, podległych Zjednoczeniu Portów Morskich, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa:

1) o „planowanych kosztach” — należy przez to rozumieć sumę planowanych na dany rok kosztów działalności podstawowej i planowanego na dany rok wyniku z działalności pomocniczej i z działalności pozaoperacyjnej;

2) o „kosztach rzeczywistych” — należy przez to rozumieć sumę następujących składników:

- a) koszty rzeczywiste działalności podstawowej,
- b) rzeczywisty wynik z działalności pomocniczej i z działalności pozaoperacyjnej,
- c) rzeczywiste saldo zysków i strat nadzwyczajnych.

§ 3. Fundusz zakładowy składa się z części zasadniczej (zasadniczy fundusz zakładowy) i z części dodatkowej (dodatkowy fundusz zakładowy).

§ 4. 1. Przedsiębiorstwo tworzy fundusz zasadniczy, jeżeli:

- 1) nie pogorszy wskaźnika czasu obsługi statków w porcie osiągniętego w roku poprzedzającym,
- 2) nie przekroczy kosztów planowanych na dany rok.

2. Zasadniczy fundusz zakładowy wynosi:

- 1) 3% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac w razie spełnienia warunku wymienionego w ust. 1 pkt 1,
- 2) 1,5% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac w razie spełnienia warunku wymienionego w ust. 1 pkt 2.

3. Stawki funduszu zasadniczego w razie spełnienia warunku określonego w ust. 1 pkt 1 ustala dla przedsiębiorstw dyrektor Zjednoczenia. Stawki te można różnicować w zależności od stopnia trudności w osiągnięciu wskaźnika czasu obsługi statku w porcie w wysokości równej wskaźnikowi osiągniętemu w roku poprzedzającym i możliwości jego przekroczenia.

4. Sposób obliczania czasu obsługi statku w porcie ustali Minister Żeglugi w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 5. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo pogorszy osiągnięty w roku poprzedzającym wskaźnik czasu obsługi statków w porcie, zasadniczy fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu o 17% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia tego wskaźnika w granicach do 5% pogorszenia. W razie pogorszenia wskaźnika czasu obsługi statków więcej niż o 5%, jednak nie więcej

niż o 10%, przedsiębiorstwo może dokonać odpisu w wysokości do 15% zasadniczego funduszu zakładowego.

2. Jeżeli pogorszenie wskaźnika czasu obsługi statków w porcie przekroczy 10%, przedsiębiorstwo traci prawo do zasadniczego funduszu zakładowego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 dotyczą części zasadniczego funduszu zakładowego, o której mowa w § 4 ust. 2 pkt 1.

§ 6. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo przekroczy planowane koszty, zasadniczy fundusz zakładowy, o którym mowa w § 4 ust. 2 pkt 2, ulega zmniejszeniu o kwotę równą 0,1% planowanego osobowego funduszu płac za każde rozpoczęte 0,1% przekroczenia planowanych kosztów w granicach do 0,5% pogorszenia, a o kwotę równą 0,2% planowanego osobowego funduszu płac za każde rozpoczęte 0,1% przekroczenia planowanych kosztów w granicach od 0,5 do 1% pogorszenia.

2. W razie przekroczenia planowanych kosztów o 1% lub więcej procent przedsiębiorstwo traci prawo do zasadniczego funduszu zakładowego (§ 4 ust. 2 pkt 2).

§ 7. 1. Przedsiębiorstwo, które utworzy zasadniczy fundusz zakładowy w pełnej wysokości (§ 4 ust. 2 pkt 1 i 2), tworzy dodatkowy fundusz zakładowy za poprawę wskaźnika czasu obsługi statku w porcie, osiągniętą w stosunku do roku poprzedzającego, według następujących stawek:

Za poprawę wskaźników czasu obsługi statku w porcie	Stawka funduszu zakładowego wyrażona w procencie planowanego osobowego funduszu płac za każdy procent poprawy wskaźnika czasu obsługi statku w porcie
do 2%	0,3
powyżej 2%	0,4

2. Odpisy na fundusz zakładowy należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału w tabeli.

3. Poprawę wskaźnika czasu obsługi statku w porcie oblicza się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku przy zastosowaniu ogólnie przyjętych zasad zaokrąglania.

§ 8. 1. Przedsiębiorstwom, które wykażą się szczególnymi osiągnięciami w zakresie obniżenia kosztów lub w których zajdzie konieczność zneutralizowania skutków pogorszenia wskaźników, od których uzależniona jest dokonywanie odpisów na fundusz zakładowy — wywołanego przyczynami niezależnymi od przedsiębiorstwa — może być przyznany fundusz

zakładowy lub mogą być dodatkowo zwiększone odpisy na fundusz zakładowy.

2. Decyzje o przyznaniu funduszu zakładowego lub o zwiększeniu odpisów na fundusz zakładowy wydaje:

1) Minister Żeglugi — w granicach kwoty równej 0,2% planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw objętych rozporządzeniem,

2) dyrektor Zjednoczenia Portów Morskich — w granicach kwoty równej 0,3% planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw objętych rozporządzeniem.

§ 9. Przy ustalaniu sumy rzeczywistych kosztów (§ 2 pkt 2) dokonuje się korekty kosztów działalności podstawowej i korekty wyników z działalności pomocniczej i działalności pozaoperacyjnej z tytułów wymienionych w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78).

§ 10. W przedsiębiorstwach objętych rozporządzeniem stosuje się przepisy uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad podziału funduszu zakładowego przeznaczanego na nagrody (Monitor Polski Nr 61, poz. 322).

§ 11. 1. Przedsiębiorstwa dokonują odpisów na fundusz zakładowy co kwartał, przyjmując za podstawę obliczenia tych odpisów odpowiednie dane, wynikające z kwartalnych sprawozdań finansowych i rzeczowych, a za podstawę rocznego odpisu dane wykazane w zweryfikowanym sprawozdaniu finansowym rocznym, po dokonaniu korekt wymienionych w § 9, oraz dane wykazane w sprawozdaniach rzeczowych. Za podstawę obliczeń kwartalnych przyjmuje się dane od początku roku do końca danego kwartału. W celu ustalenia kwot odpisów kwartalnych należy porównać rzeczywiste koszty (§ 2 pkt 2) z planowanymi kosztami kwartalnymi (§ 2 pkt 1) oraz rzeczywiste kwortalne wskaźniki czasu obsługi statku w porcie z rzeczywistymi kwartalnymi wskaźnikami czasu obsługi statku w porcie w roku poprzedzającym.

2. Przedsiębiorstwo może dokonywać po upływie pierwszego półroczia i trzeciego kwartału wypłat zaliczkowych w wysokości nie przekraczającej 25%

kwoty odpisu na fundusz zakładowy za dany okres. Zaliczkowe wypłaty na nagrody i świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników nie mogą przekraczać kwoty odpowiadającej 2% osobowego funduszu płac wykonanego w danym okresie.

§ 12. 1. Jeżeli wyniki roczne w zakresie rzeczywistego kształtowania się kosztów i wskaźnika czasu obsługi statku w porcie, od których uzależnione są odpisy na fundusz zakładowy, nie uzasadniają pełnej wysokości utworzonego i wypłaconego zaliczkowego funduszu zakładowego za pierwsze półrocze oraz za trzeci kwartał, kwoty nadpłacone podlegają potrąceniu z funduszu następnego roku bądź z funduszu następnych lat — aż do całkowitego zlikwidowania nadpłaty.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli w wyniku badania prawidłowości utworzonego funduszu zakładowego zostanie ujawnione, że przedsiębiorstwo dokonało odpisów w kwocie większej od rzeczywiście przysługującej.

§ 13. 1. Przedsiębiorstwo, które nie spełni warunków określonych w rozporządzeniu i w związku z tym nie utworzy funduszu zakładowego, może wydatkować na nagrody i świadczenia dla pracowników kwotę nie przekraczającą 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac. Wydatki te zalicza się na straty przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli w następnych okresach danego roku przedsiębiorstwo utworzy fundusz zakładowy, wówczas kwotę wydatków, o których mowa w ust. 1, należy traktować jako zaliczkową wypłatę z funduszu zakładowego.

§ 14. W odniesieniu do przedsiębiorstw objętych niniejszym rozporządzeniem traci moc uchwała nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 33, poz. 162 z późniejszymi zmianami).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do funduszu zakładowego począwszy od roku 1967.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

100

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1967 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 lipca 1967 r. Nr 26, poz. 120)

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 45, poz. 279) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) w ust. 3 skreśla się końcowe wyrazy „oraz dodatnie różnice budżetowe”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Właściwi ministrowie, w porozumieniu z Ministrem Finansów, mogą wprowadzić obowiązek ustalania dyrektywnej rentowności jako:

1) stopy zysku, tzn. jako stosunku zysku (straty) z całokształtu działalności gospodarczej, a w uzasadnionych wypadkach również akumulacji finansowej (ust. 3), do sumy wartości środków trwałych i obrotowych,

2) rentowności przerobu.”;

2) w § 4 ust. 4 po wyrazie „obrotowych” dodaje się wyrazy „bądź jako rentowności przerobu”;

3) w § 18 pkt 3 dodaje się na końcu wyrazy „z wyjątkiem przedsiębiorstw przemysłowych podleg-

łych Śląskiemu Zarządowi Budownictwa Miejskiego w Katowicach”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

101

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 maja 1967 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 maja 1967 r. Nr 20, poz. 89)

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U.

z 1962 r. Nr 36, poz. 162, z 1964 r. Nr 1, poz. 1 i Nr 42, poz. 285, z 1966 r. Nr 7, poz. 43 oraz z 1967 r. Nr 7, poz. 30) pkt 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Ministrowi Komunikacji 5,5%”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

102

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 maja 1967 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 15 czerwca 1967 r. Nr 22, poz. 105)

1. Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1967 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. Nr 7, poz. 30) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 36, poz. 162, z 1964 r. Nr 1, poz. 1 i Nr 42, poz. 285, z 1966 r. Nr 7, poz. 43 oraz z 1967 r. Nr 7, poz. 30 i Nr 20, poz. 89) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych nie obejmuje:

1) §§ 21 i 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 36, poz. 162 i z 1964 r. Nr 42, poz. 285) w brzmieniu:

„§ 21. 1. W 1962 r. przedsiębiorstwa mogą zgłaszać poprawę zadanego wskaźnika wynikowego po-

ziomu kosztów całokształtu działalności (§ 12 ust. 1) w terminie do dnia 30 czerwca 1962 r.

2. Dodatkową akumulację, o której mowa w § 12 ust. 2, właściwi ministrowie mogą zgłosić w 1962 r. do dnia 15 lipca 1962 r.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.”;

2) § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1963 r. zmieniającego rozporządzenie z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. z 1964 r. Nr 1, poz. 1) w brzmieniu:

„§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.”;

3) § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1964 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. Nr 42, poz. 285) w brzmieniu:

„§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.”;

4) § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1966 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. Nr 7, poz. 43) w brzmieniu:

„§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.”;

5) § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1967 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. Nr 7, poz. 30) w brzmieniu:

„§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r., z wyjątkiem przepisu § 1 pkt 4, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.”;

6) § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 maja 1967 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych (Dz. U. Nr 20, poz. 89) w brzmieniu:

„§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1967 r.”.

Minister Finansów: w z. J. Kole

Załącznik do obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 31 maja 1967 r. (poz. 105).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1962 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy:

1) państwowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych oraz przedsiębiorstw produkcji pomocniczej,

2) państwowych przedsiębiorstw geologicznych (geofizycznych),

3) samodzielnych oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego,

4) pracowni konserwacji zabytków,

5) jednostek budowlano-montażowych w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” — zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. Przedsiębiorstwa tworzą fundusz zakładowy składający się z części zasadniczej (zasadniczy fundusz zakładowy) i z części dodatkowej (dodatkowy fundusz zakładowy) w zależności od stopnia wykonania podstawowych zadań rzeczowych oraz zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności.

§ 3. Przedsiębiorstwa tworzą zasadniczy fundusz zakładowy w wysokości wynikającej ze stawki funduszu zasadniczego ustalonej w załączniku nr 1, jeżeli:

- wykonają podstawowe zadania rzeczowe (§ 2),
- zaplanują i osiągną zadany wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności.

§ 4. 1. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych do podstawowych zadań rzeczowych zalicza się co najmniej całość budownictwa mieszkaniowego (w ogólnej ilości m² powierzchni użytkowej mieszkań), szkolnego i szpitalnego oraz wykonywane w ramach inwestycji centralnych i zjednoczeń produkcyjne obiekty przemysłowe, obiekty wodne i lądowo-inżynierskie — ujęte w rocznym planie oddawania obiektów do użytku.

2. Podstawowe zadania rzeczowe ustalone dla przedsiębiorstw występujących w charakterze generalnych wykonawców odnoszą się również do przedsiębiorstw podwykonawczych. W celu skoordynowania robót w generalnym wykonawstwie na obiektach objętych podstawowymi zadaniami rzeczowymi, jednostka nadrzędna generalnego wykonawcy podaje do wiadomości jednostki nadrzędnej podwykonawcy podstawowe zadania rzeczowe, stanowiące

podstawę do uzyskania uprawnień do funduszu zakładowego.

3. Jednostki nadrzędne zatwierdzają podstawowe zadania rzeczowe w ciągu 20 dni po złożeniu planów techniczno-ekonomicznych przez podporządkowane przedsiębiorstwa.

4. Dla przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego, z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlano-montażowych, o których mowa w ust. 1, właściwi ministrowie ustalą w porozumieniu z Ministrem Finansów kryteria określania podstawowych zadań rzeczowych dostosowane do specyfiki produkcji tych przedsiębiorstw.

§ 5. 1. Przez wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności rozumie się procentowy stosunek wartości sprzedanej produkcji podstawowej, pomocniczej i usług wykonanych własnymi siłami, pomniejszonej (a w przedsiębiorstwach deficytowych — powiększonej) o wynik bilansowy — do wartości sprzedanej produkcji i usług. Wskaźnik ten należy wyliczać według następującego wzoru:

$$W_w = \frac{(S - W_b) \cdot 100}{S},$$

w którym:

W_w — poszukiwany wskaźnik wynikowego poziomu kosztów wyrażony w procentach;

W_b — wynik bilansowy z całokształtu działalności przedsiębiorstwa;

S — wartość sprzedaży produkcji podstawowej, pomocniczej i usług.

2. Przez zadany wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności rozumie się wskaźnik wynikający z dyrektywnego zadania w zakresie wyniku z całokształtu działalności oraz z ustaleń przyjętych do planu techniczno-ekonomicznego w zakresie sprzedaży produkcji podstawowej, pomocniczej i usług.

3. Przez planowany wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności rozumie się wskaźnik wynikający z ustaleń przyjętych do planu techniczno-ekonomicznego w zakresie wyniku z całokształtu działalności i sprzedaży produkcji podstawowej, pomocniczej i usług.

4. Przez rzeczywisty wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności rozumie się

wskaźnik wynikający ze sprawozdawczości finansowej po weryfikacji i po dokonaniu ewentualnych korekt, o których mowa w §§ 15—17.

§ 6. Zasadniczy fundusz zakładowy oblicza się według wyrażonej w procencie planowanego osobowego funduszu płac stawki ustalonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia, zwanej stawką funduszu zasadniczego.

§ 7. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo wykona podstawowe zadania rzeczowe, a nie osiągnie zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności — wówczas stawka funduszu zasadniczego ulega odpowiedniemu zmniejszeniu, a mianowicie:

Pogorszenie zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności w granicach:	Zmniejszenie stawki funduszu zasadniczego wyrażone w % za każde pełne 0,1% pogorszenia zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności
od 0,1% do 0,2%	1,0%
od 0,3% do 0,4%	2,5%
od 0,5% do 0,7%	4,5%
od 0,8% do 1,0%	6,5%
od 1,1% do 1,5%	8,0%

Zmniejszenie stawki funduszu zasadniczego należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli. Gdyby na skutek zmniejszenia stawki odpisu zasadniczego zasadniczy fundusz zakładowy wyniósł kwotę mniejszą od kwoty równej 1% planowanego osobowego funduszu płac, przedsiębiorstwo tworzy zasadniczy fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 1% planowanego osobowego funduszu płac.

2. W razie pogorszenia zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności w granicach od 1,5% do 2% przedsiębiorstwo, które wykonało podstawowe zadania rzeczowe, tworzy zasadniczy fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 1% planowanego osobowego funduszu płac.

3. W razie pogorszenia zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności powyżej 2%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 8. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo wykona w pełni zadany wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności, natomiast nie wykona części podstawowych zadań rzeczowych — fundusz zasadniczy, obliczony zgodnie z ustaleniami § 6, ulega zmniejszeniu w zależności od stopnia wykonania tych zadań:

1) dla generalnych wykonawców — według całkowitej wartości sprzedażnej obiektów oddanych do użytku,

2) dla częściowych (bezpośrednich) wykonawców lub podwykonawców — według całkowitej wartości sprzedażnej robót:

Stopień niewykonania podstawowych zadań rzeczowych według wartości sprzedażnej	Zmniejszenie stawki funduszu zasadniczego
do 5%	20%
powyżej 5 do 10%	40%
„ 10 do 15%	60%

2. W razie wykonania podstawowych zadań rzeczowych poniżej 85% planu według całkowitej wartości sprzedażnej tych zadań przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie wykona części podstawowych zadań rzeczowych, a równocześnie osiągnie lepszy od zadanego wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności, nie przysługuje mu prawo do dodatkowego funduszu zakładowego.

§ 9. W razie równoczesnego pogorszenia zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności w granicach do 1,5% i niewykonania podstawowych zadań rzeczowych według całkowitej wartości sprzedażnej robót w granicach do 15% — zmniejszenie stawki funduszu zasadniczego, o którym mowa w § 8 ust. 1, stosuje się w odniesieniu do stawki funduszu zasadniczego ustalonej na podstawie § 7 ust. 1.

§ 10. W celu dokonania kwartalnych odpisów na fundusz zakładowy należy rzeczywisty wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności wynikający ze sprawozdawczości finansowej za dany kwartał po skorygowaniu (§§ 15—17) porównywać z rocznym wskaźnikiem zadanym.

§ 11. Przedsiębiorstwo, które osiągnie lepszy od zadanego wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności, uzyskuje ponadto prawo do dodatkowego funduszu zakładowego, obliczanego według stawek podanych w tabeli, stanowiącej załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 12. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo ustali w swoim planie techniczno-ekonomicznym lepszy od zadanego wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności i osiągnie go lub przekroczy, wówczas odpis dodatkowy na fundusz zakładowy oblicza się według stawek podanych w tabeli (załącznik nr 2 do rozporządzenia), z tym że dodatkowy fundusz zakładowy przypadający od zaplanowanej poprawy wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności podwyższa się o 30%.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo nie osiągnie zaplanowanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności, o którym mowa w ust. 1, ale poprawi zadany wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności — dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się według stawek podanych w tabeli, stanowiącej załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 13. 1. Zgłoszenie poprawy zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności w planie techniczno-ekonomicznym nie może nastąpić później niż do 30 kwietnia danego roku; poprawa zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności przez przedsiębiorstwo powinna spowodować równocześnie polepszenie wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności w skali zjednoczenia i ministerstwa.

2. Właściwi ministrowie (przewodniczący prezydów wojewódzkich rad narodowych) są zobowiązani do zgłoszenia w terminie do dnia 31 maja danego roku Ministerstwu Finansów dodatkowej akumulacji, jaka powstanie w wyniku podwyższenia przez podległe jednostki zadanych wskaźników wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności.

§ 14. 1. Przedsiębiorstwom, które wykażą się szczególnieymi osiągnięciami w zakresie terminowości od-

dawania obiektów do użytku oraz w zakresie poprawy jakości wykonywanych robót, jak również przedsiębiorstwom, w których zajdzie konieczność zneutralizowania skutków pogorszenia wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności, wywołanego przyczynami niezależnymi od przedsiębiorstwa — może być przyznany fundusz zakładowy lub mogą być dodatkowo zwiększone odpisy na fundusz zakładowy.

2. Na cele, o których mowa w ust. 1, może być przeznaczona łączna kwota nie większa niż 0,5% planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw objętych rozporządzeniem.

3. O przyznaniu funduszu zakładowego lub o zwiększeniu odpisów na fundusz zakładowy orzeka:

1) w odniesieniu do przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem centralnym:

a) minister — w granicach kwoty równej 0,2% planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw objętych rozporządzeniem,

b) dyrektor zjednoczenia — na podstawie uchwały kolegium zjednoczenia podjętej w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego — w granicach limitu określonego przez ministra,

2) w odniesieniu do przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi — prezydium wojewódzkiej rady narodowej w porozumieniu z zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego.

4. W uzasadnionych wypadkach właściwy minister może, w odniesieniu do przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem centralnym, przekazać dyrektorom zjednoczeń w pełni uprawnienia do wydawania orzeczeń, o których mowa w ust. 3 pkt 1 lit. a), lub zatrzymać do swojej właściwości wydawanie orzeczeń odnośnie do całkowitej kwoty przeznaczonej na cele wymienione w ust. 1, prezydium zaś właściwej wojewódzkiej rady narodowej może, w odniesieniu do przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi, przekazać dyrektorom zjednoczeń w pełni uprawnienia do wydawania orzeczeń, o których mowa w ust. 3 pkt 2.

§ 15. Przy ustalaniu rzeczywistego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności dokonuje się korekty wartości sprzedaży i wyników zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej „ustawą”, tylko wtedy, gdy w następstwie zmian wpływających na wskaźnik wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności przedsiębiorstwa nie następuje odpowiednia zmiana cen rozliczeniowych produkcji oraz cen sprzedawanych wyrobów i taryf świadczonych usług.

§ 16. 1. Właściwy minister (przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej) może zezwolić na zwiększenie wyniku bilansowego przedsiębiorstwa, stanowiącego podstawę obliczenia rzeczywistego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności, o zysk utracony przez przedsiębiorstwo na skutek obniżenia ceny sprzedaży produkcji budowlano-montażowej w związku z realizacją postępu technicznego w razie:

1) zastosowania efektywnych rozwiązań konstrukcyjnych albo nowych lub zastępczych materiałów,

2) udzielenia na rzecz zleceniodawcy opustu od ceny ustalonej w kosztorysach z tytułu wprowadzenia

przez przedsiębiorstwo usprawnień organizacyjnych lub technicznych,

3) rozszerzenia zakresu stosowania postępowych metod wykonawstwa w porównaniu do planu.

2. Postanowienie ust. 1 ma zastosowanie również w przypadku obniżenia przez inwestora standardów wykonania, wyposażenia i użytkowania realizowanych obiektów w następstwie dokonanej rewizji założeń kosztorysowych, jeżeli obniżenie standardów nie było przewidziane w rocznym planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa i spowodowało niewykonanie planu sprzedaży.

3. Wnioski przedsiębiorstw w sprawach określonych w ust. 1 i 2 powinny być zaopiniowane przez właściwy oddział banku finansującego oraz zainteresowanych zleceniodawców.

§ 17. Przy obliczaniu rzeczywistego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności wyłącza się zysk i wartość sprzedaży, dotyczące:

1) robót budowlano-montażowych i prac geologicznych, jeżeli rozliczenie tych robót nie zostało dokonane na podstawie obowiązujących norm i cen,

2) produkcji pomocniczej i usług, jeżeli ceny wyrobów i usług nie są objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), chyba że właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów postanowi inaczej; nie wyłącza się jednak zysku i wartości sprzedaży dotyczących wyrobów produkcji pomocniczej przeznaczonej na eksport lub zastępującej import mimo braku cen w obowiązującym cenniku, jeżeli sprzedaż tej produkcji nie przekracza 50% ogólnej wartości sprzedaży.

§ 18. 1. W razie niewykonania części podstawowych zadań rzeczowych na skutek wydarzeń losowych lub udowodnionej winy zleceniodawców właściwy minister (przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej) może wyrazić zgodę na wyłączenie ich z podstawy obliczenia wykonania planu w tym zakresie.

2. Warunkiem wyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, jest przedłożenie przez przedsiębiorstwo odpowiednich dowodów, stwierdzających winę zleceniodawców i zastosowanie wszystkich sankcji wynikających z umowy.

§ 19. 1. Jeżeli wartość wykonanych robót i usług oraz sprzedanych wyrobów, o których mowa w § 17, przekracza 50% ogólnej wartości sprzedaży, przedsiębiorstwo nie tworzy funduszu zakładowego. W takim wypadku jednostka nadrzędna może zezwolić na pokrywanie wydatków na nagrody, świadczenia oraz zaspokojenie innych potrzeb pracowników — do wysokości 2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

2. Zezwolenia na dokonywanie wypłat, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielone po stwierdzeniu na podstawie sprawozdań finansowych, że przedsiębiorstwo osiąga w swej działalności gospodarczej pozytywne wyniki ekonomiczne przez:

1) osiągnięcie co najmniej zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności,

2) wykonanie planu produkcji w zakresie rzeczowym,

3) terminowe wywiązywanie się ze swych obowiązków wobec zleceniodawców,

4) wzrost wydajności pracy, oszczędną gospodarkę materiałową,

5) prawidłową gospodarkę inwestycyjną.

§ 20. W przedsiębiorstwach objętych rozporządzeniem stosuje się odpowiednio, z uwzględnieniem warunków działania przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych, przepisy uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad podziału funduszu zakładowego przeznaczanego na nagrody (Monitor Polski Nr 61, poz. 322).

§ 21. 1. Przedsiębiorstwom, które utracą całkowicie prawo do tworzenia funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwu nie przysługuje prawo do utworzenia funduszu zakładowego tylko w początkowych kwartałach roku, a w następnych przedsiębiorstwo uzyska to prawo, wówczas wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 obciążają fundusz zakładowy.

§ 22. Upoważnia się właściwych ministrów i przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych do przyznawania prawa tworzenia oddzielnego funduszu zakładowego dla poszczególnych budów, wydzielonych na ograniczony wewnętrzny rozrachunek gospodarczy, w razie gdy na tych budowach stosowany będzie system organizacji i kontroli wprowadzony przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych dla podległych mu przedsiębiorstw, pozwalający na ustalenie wyników osiągniętych przez dane budowle oraz stopnia wykonania przez nie planowanych zadań.

§ 23. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy.

§ 24. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą przedsiębiorstw budowy szybów, robót górniczych i budowy kopalń nadzorowanych przez Zjednoczenie Budownictwa Górniczego.

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r.

WYKAZ STAWEK NA ZASADNICZY FUNDUSZ ZAKŁADOWY

	Stawka odpisu zasadniczego w % planowanego osobowego funduszu płac
1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe (rozliczające się z budżetem centralnym oraz z budżetami terenowymi, podległe:	
a) Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	5,5%
b) Ministrowi Górnictwa i Energetyki	5,5%
c) Ministrowi Komunikacji	5,5%
d) Ministrowi Przemysłu Ciężkiego	5,5%
e) Ministrowi Rolnictwa	5,5%
f) Ministrowi Przemysłu Chemicznego	5,5%
2. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe podległe innym ministrom, przedsiębiorstwa geologiczne (geofizyczne), samodzielne oddziały wykonawstwa inwestycyjnego, pracownie konserwacji zabytków	4,5%

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r.

TABELA STAWEK DODATKOWEGO FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO ZA POPRAWĘ ZADANEGO WSKAŹNIKA WYNIKOWEGO POZIOMU KOSZTÓW CAŁOKSZTAŁTU DZIAŁALNOŚCI

Lp.	Za poprawę zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności	Stawka dodatkowego funduszu zakładowego wyrażona w procencie planowanego osobowego funduszu płac za każde pełne 0,1% poprawy zadanego wskaźnika wynikowego poziomu kosztów całokształtu działalności
1	od 0,1% do 0,2%	0,06
2	od 0,3% do 0,5%	0,12
3	od 0,6% do 1,0%	0,10
4	od 1,1% do 1,5%	0,08
5	od 1,6% do 2,0%	0,06
6	od 2,1% do 3,0%	0,04
	za każdy dalszy 0,1% poprawy	0,02

Stawki dodatkowego funduszu zakładowego należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli.

103

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 maja 1967 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad i trybu ustalania wysokości oraz rozliczania kredytów na zasiłki chorobowe z funduszy ubezpieczeń społecznych.*(Dziennik Ustaw z dnia 31 maja 1967 r. Nr 20, poz. 90)*

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykonywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 35, poz. 154 i z 1959 r. Nr 27, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie zasad i trybu ustalania wysokości oraz rozliczania kredytów na zasiłki chorobowe z funduszy ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 10, poz. 58) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli w ciągu ostatnich dwóch lat wydatki na zasiłki limitowane były mniejsze od kredytów wynikających ze wskaźników ustalonych dla zakładu pracy, wskaźniki na poszczególne kwartały danego

roku obniża się co najmniej do połowy różnicy pomiędzy wskaźnikami ustalonymi na te lata a wskaźnikami przeciętnymi wynikającymi z faktycznych wydatków na zasiłki limitowane. W uzasadnionych wypadkach oddział ZUS może odstąpić od obniżenia wskaźników.”;

2) w § 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wskaźnik ustalony w myśl § 6 może być obniżony przez oddział ZUS, jeżeli zakład pracy nie wykonuje obowiązków, o których mowa w § 7 pkt 2.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepis § 1 pkt 1 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

104

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 czerwca 1967 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia.*(Dziennik Ustaw z dnia 8 lipca 1967 r. Nr 26, poz. 121)*

Na podstawie art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176 i z 1964 r. Nr 34, poz. 215) wprowadza się następujące zmiany:

1) w dziale XV — Żegluga, komunikacja i łączność w poz. 3 dodaje się wyrazy „i sztauerzy”,

2) dział XVII — Rolnictwo otrzymuje brzmienie: „XVII. Rolnictwo i leśnictwo.

1. Traktorzyści

2. Drwale”,

3) dodaje się dział XVIII w brzmieniu:

„XVIII. Zawody różne.

Szeregowi i podoficerowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnieni w komendach straży pożarnych, w zawodowych strażach pożarnych podległych prezydiom rad narodowych oraz w oficerskich i podoficerskich szkołach pożarniczych”.

§ 2. Jeżeli przy zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176 i z 1964 r. Nr 34, poz. 215) odmówiono pracownikowi renty przewidzianej dla pracowników I kategorii zatrudnienia, a renta taka przysługiwałaby temu pracownikowi przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia, na wniosek osoby zainteresowanej następuje ponowne ustalenie prawa do renty lub jej wysokości.

§ 3. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed wydaniem jednolitego tekstu.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

105

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1967 r.

w sprawie dodatkowych urlopów dla niektórych pracowników zatrudnionych w Wałbrzyskich Zakładach Graficznych „Kalkomania” w Wałbrzychu, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 lipca 1967 r., Nr 26, poz. 122)

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1949 r. Nr 47, poz. 365 i z 1950 r. Nr 13, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikom zatrudnionym w pudrowni Wałbrzyskich Zakładów Graficznych „Kalkomania” w Wałbrzychu, zwanych dalej „Zakładem”, na stanowiskach określonych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia przysługuje w okresie do 31 grudnia 1970 r. w każdym roku kalendarzowym dodatkowy płatny urlop w wymiarze 12 dni roboczych.

§ 2. Prawo do pierwszego urlopu dodatkowego pracownik nabywa po przepracowaniu jednego roku na stanowiskach określonych w wykazie, o którym mowa w § 1.

§ 3. 1. Zakład w zależności od wskazań lekarza powinien udzielić urlopu dodatkowego łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony.

3. Urlop dodatkowy może być przesunięty na następny rok kalendarzowy tylko w razie, gdy pra-

cownik z powodów określonych w § 1 ust. 2 pkt 1—5 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. Nr 42, poz. 264) nie mógł wykorzystać tego urlopu w roku kalendarzowym, w którym mu przysługiwał.

§ 4. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Centralną Radą Związków Zawodowych przed upływem okresu, o którym mowa w § 1, ograniczy lub znieśie w Zakładzie uprawnienia w zakresie dodatkowych urlopów, jeżeli przed tym terminem zastosowane zostaną takie urządzenia ochronne lub wprowadzone takie zmiany techniczne, które usuną szkodliwe dla zdrowia warunki pracy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1967 r. (poz.122).

WYKAZ STANOWISK

Dział produkcji	Stanowisko pracy
Pudrownia	Preparator farb ceramicznych (Przygotowywacz farb ceramicznych) Pudrowacz na maszynach pudrujących i odkurzących (Pudrowacz kalki ceramicznej)

106

UCHWAŁA Nr 136 RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1967 r.

w sprawie bodźców ekonomicznych do rozwoju produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości.

(Monitor Polski z dnia 7 lipca 1967 r. Nr 37, poz. 177)

W celu stworzenia w przedsiębiorstwach warunków i zachęty do dalszego rozwoju produkcji wyrobów oznaczonych znakami jakości Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W przedsiębiorstwach państwowych produkujących wyroby oznaczane znakami klasy „Q” i „1” tworzy się fundusz nagród przeznaczony na nagrody dla pracowników przyczyniających się do produkcji tych wyrobów, zwany dalej „funduszem nagród”.

2. Fundusz nagród tworzony jest w ciężar kosztów produkcji przedsiębiorstw.

§ 2. 1. Fundusz nagród jest obliczany od podstawy obliczeniowej tego funduszu; podstawą obliczeniową funduszu nagród jest iloczyn wynikający z pomnożenia wartości sprzedaży w cenach zbytu wyrobów oznaczonych znakami jakości przez procentowy wskaźnik udziału osobowego funduszu płac w wartości produkcji towarowej w cenach zbytu, wynikający z ustaleń rocznego planu przedsiębiorstwa.

2. W przedsiębiorstwach, w których procentowy wskaźnik udziału osobowego funduszu płac w wartości produkcji towarowej w cenach zbytu wynosi mniej niż 5% przy ustalaniu podstawy obliczenio-

wej funduszu nagród przyjmuje się wskaźnik w wysokości 5%.

3. Fundusz nagród tworzy się w wysokości od 1 do 4% podstawy obliczeniowej tego funduszu, ustalonej zgodnie z przepisami ust. 1 i 2.

4. Środki funduszu nagród nie wykorzystane w danym roku przechodzą na fundusz nagród w roku następnym.

5. Procentowy wskaźnik funduszu nagród, o którym mowa w ust. 3, dla określonych wyrobów lub grup wyrobów, zasady naliczania funduszu oraz nagradzania ustalają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) na podstawie wytycznych stanowiących załącznik do uchwały.

§ 3. 1. Fundusz nagród może być tworzony jedynie w okresie, w którym przedsiębiorstwu przysługuje prawo do oznaczania wyrobów znakiem jakości; fundusz ten nie może być tworzony, jeżeli nie zostały spełnione warunki, na jakich przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości.

2. W sprawach cofnięcia przedsiębiorstwu uprawnień do tworzenia funduszu nagród w związku z niedotrzymaniem warunków, na których przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości, decyduje jednostka nadrzędna nad przedsiębiorstwem:

1) na wniosek instytucji, która przyznała przedsiębiorstwu prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości,

2) z własnej inicjatywy — w razie uzyskania informacji o nieprzestrzeganiu przez przedsiębiorstwo warunków, na jakich przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości.

3. Cofnięcie przedsiębiorstwu uprawnień do tworzenia funduszu nagród następuje na okres od dnia ujawnienia nieprzestrzegania przez przedsiębiorstwo warunków, na których przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości, do dnia najbliższej kontroli stwierdzającej spełnienie tych warunków, jednakże na okres nie krótszy niż trzy miesiące.

§ 4. Nie stanowi przeszkody do utworzenia w przedsiębiorstwie funduszu nagród niezamieszczanie znaków jakości na wyrobach, na które przedsiębiorstwo uzyskało prawo do oznaczania ich takimi znakami, gdy wynika to z żądania przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, a wyroby odpowiadają warunkom, określonym w zezwoleniu na oznaczanie wyrobu znakiem jakości.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa wymienione w ust. 2 uprawnione są do zwiększenia, w ciężar rachunku wyników, funduszu rozwoju, a przedsiębiorstwa, w których nie tworzy się takiego funduszu — funduszu

inwestycyjno-remontowego, w wysokości od 0,5 do 1% wartości sprzedaży w cenach fabrycznych wyrobów oznaczanych znakami jakości, a w przedsiębiorstwach, w których ceny fabryczne nie mają zastosowania — w wysokości od 0,5 do 1% wartości sprzedaży w cenach zbytu wyrobów oznaczanych znakami jakości, pomniejszonej o podatek obrotowy.

2. Minister Finansów, na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar, zgłoszony w porozumieniu z właściwym ministrem (kierownikiem urzędu centralnego), w trybie § 55 uchwały nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłowych i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 61, poz. 316) oraz § 24 uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego i wykonawstwa inwestycyjnego, objętych planowaniem terenowym (Monitor Polski Nr 61, poz. 320), ustala przedsiębiorstwa uprawnione do dokonywania dodatkowych odpisów na fundusz rozwoju lub fundusz inwestycyjno-remontowy oraz zasady i tryb naliczania i gromadzenia tych odpisów.

3. Przedsiębiorstwa obowiązane są w swoich planach przedsięwzięć inwestycyjnych, finansowanych z funduszu rozwoju (inwestycyjno-remontowego), uwzględniać nakłady na zakup i instalację urządzeń badawczo-kontrolnych, potrzebnych do przeprowadzenia badań jakości wyrobów.

§ 6. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią przedsiębiorstwom produkującym wyroby oznaczone znakami jakości środki inwestycyjne oraz dostawy maszyn, surowców i materiałów pochodzących z dostaw krajowych i importu dla zapewnienia ciągłości produkcji oraz jednolitego poziomu jakościowego tych wyrobów.

§ 7. Zaleca się centralnym związkom spółdzielczym oraz organizacjom społecznym uregulowanie sprawy bodźców ekonomicznych do rozwoju produkcji wyrobów oznaczanych znakami jakości klasy „Q” i „1” na zasadach określonych w niniejszej uchwale.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów, zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) i Prezesowi Centralnego Urzędu Jakości i Miar.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 136 Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1967 r. (poz. 177).

WYTYCZNE W SPRAWIE WYSOKOŚCI, ZASAD NALICZANIA I NAGRADZANIA Z FUNDUSZU NAGRÓD

§ 1. 1. Procentowy wskaźnik funduszu nagród dla poszczególnych wyrobów lub grup wyrobów powinien być ustalony, w zależności od klasy znaku jakości oraz rodzaju wyrobów, w następującej wysokości:

1) dla wyrobów oznaczonych znakiem jakości klasy „Q” — do 4%,

2) dla wyrobów oznaczonych znakiem jakości klasy „1” objętych obowiązkiem zgłoszeń oraz ustalonym resortowym rocznym programem zgłoszeń — do 3%,

3) dla pozostałych wyrobów oznaczonych znakiem jakości klasy „1” — do 2%, licząc w stosunku do podstawy obliczeniowej tego funduszu.

2. Wyższe z reguły wskaźniki funduszu nagród powinny być ustalone dla wyrobów przeznaczonych na eksport, wyrobów zapewniających pełne bezpieczeństwo, gdy z ich użytkowaniem wiąże się niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia, oraz wyrobów, których wysoka jakość wymaga szczególnego wysiłku ze strony przedsiębiorstwa produkującego te wyroby.

3. Procentowe wskaźniki funduszu nagród ustalone są dla określonych wyrobów lub grup wyrobów. W szczególnie uzasadnionych wypadkach ministrowie mogą dla poszczególnych przedsiębiorstw ustalać wyższe wskaźniki funduszu nagród od ustalonych dla pozostałych przedsiębiorstw produkujących dany wyrób lub grupę wyrobów w granicach do 1% podstawy obliczeniowej tego funduszu; podwyższone wskaźniki funduszu nagród nie mogą jednak przekroczyć 4% podstawy obliczeniowej.

§ 2. 1. Odpisy na fundusz nagród powinny być dokonywane okresowo, co najmniej w okresach kwartalnych.

2. Przedsiębiorstwa uprawnione do tworzenia funduszu nagród obowiązane są do ewidencjonowania w księgowości na odrębnych kontach sprzedaży wyrobów oznaczanych znakami jakości; sposób ewidencji sprzedaży tych wyrobów powinien umożliwić ustalenie wartości sprzedaży w cenach zbytu poszczególnych wyrobów lub grup wyrobów według ustalonego dla nich procentowego wskaźnika funduszu nagród. W fakturach dotyczących wyrobów oznaczanych znakiem jakości należy uwidaczniać klasę znaku jakości.

§ 3. 1. Stanowiska pracy objęte nagradzaniem z funduszu nagród powinny być określone przez właściwych ministrów oraz w zakładowych regulaminach premiowania.

2. Ustalone zasady nagradzania z funduszu nagród powinny zapewniać, aby co najmniej 70% funduszu przypadło na nagrody dla pracowników bezpośrednio produkcyjnych i średniego dozoru technicznego, a przypadające dla nich indywidualne nagrody w skali roku nie przekraczały kwoty 5000 zł dla jednego pracownika.

3. Nagrody z funduszu nagród powinny być przyznawane w okresach kwartalnych lub półrocznych w ciągu 1 miesiąca po zakończeniu kwartału lub półrocza.

4. W regulaminach nagradzania należy zastrzec, że nagrody z funduszu nagród przyznają dyrektorzy przedsiębiorstw po zasięgnięciu opinii prezydium rady robotniczej (rady zakładowej).

5. Nagrody z funduszu nagród w przedsiębiorstwach powinny być przyznawane na podstawie regulaminów zakładowych, ustalanych przez dyrektorów przedsiębiorstw, po zasięgnięciu opinii rady robotniczej. Regulaminy powinny określać w szczególności wykaz stanowisk, które mogą być objęte nagradzaniem z funduszu nagród, zasady i tryb nagradzania oraz terminy wypłat nagród.

6. Nagrody dla dyrektora przedsiębiorstwa powinny być przyznawane przez jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem.

107

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC ORAZ MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 czerwca 1967 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie organizacji, szczegółowych zadań, składu i trybu postępowania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz w sprawie zasad wynagradzania członków komisji lekarskich i lekarzy działających w zakresie orzecznictwa lekarskiego.

(Dziennik Ustaw z dnia 25 lipca 1967 r. Nr 29, poz. 134)

Na podstawie art. 13 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 oraz z 1965 r. Nr 14, poz. 98) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 27 listopada 1953 r. w sprawie organizacji, szczegółowych zadań, składu i trybu postępowania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz w sprawie zasad wy-

nagradzania członków komisji lekarskich i lekarzy działających w zakresie orzecznictwa lekarskiego (Dz. U. z 1958 r. Nr 73, poz. 367, z 1959 r. Nr 32, poz. 189 oraz z 1963 r. Nr 33, poz. 194) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 20 otrzymuje brzmienie:

„§ 20. 1. Lekarze-członkowie komisji lekarskich otrzymują miesięczne wynagrodzenie ryczałtowe płatne z dołu w wysokości wynikającej z następującej tabeli:

Staż pracy w służbie zdrowia	Specjalizacja I stopnia lub ponad 3-letni staż pracy w orzecznictwie lekarskim		Specjalizacja II stopnia lub ponad 7-letni staż pracy w orzecznictwie lekarskim	
	ryczałt „A”	ryczałt „B”	ryczałt „A”	ryczałt „B”
do 5 lat	1.160 zł	1.550 zł	—	—
ponad 5 do 10 lat	1.280 zł	1.700 zł	1.350 zł	1.800 zł
ponad 10 do 15 lat	1.430 zł	1.900 zł	1.540 zł	2.050 zł
ponad 15 do 20 lat	1.650 zł	2.200 zł	1.800 zł	2.400 zł
ponad 20 lat	1.840 zł	2.450 zł	1.990 zł	2.650 zł

2. W komisjach lekarskich mogą być zatrudnieni tylko ci lekarze, których zatrudnienie w społecznej służbie zdrowia nie przekracza 7 godzin dziennie.

3. Zatrudnienie w komisji lekarskiej traktuje się na równi z zatrudnieniem w zakładzie społecznym służby zdrowia w wymiarze 2 godzin dziennie w stosunku miesięcznym.”;

2) § 21 otrzymuje brzmienie:

„§ 21. 1. Wynagrodzenie ryczałtowe dla przewodniczącego komisji lekarskiej ustala się przez zwiększenie wynagrodzenia określonego w § 20 ust. 1:

1) o 150 zł miesięcznie dla przewodniczącego obwodowej komisji lekarskiej,

2) o 200 zł miesięcznie dla przewodniczącego wojewódzkiej komisji lekarskiej.

2. Kwoty określone w ust. 1 pkt 1 i 2 mogą być podwyższone do 500 zł miesięcznie dla przewodniczących komisji lekarskich, którzy mają co najmniej 3-letni staż na stanowisku przewodniczącego komisji.

3. Zasady i tryb podwyższenia kwot, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, ustali Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.”;

3) po § 21 dodaje się § 21a i 21b w brzmieniu:

„§ 21a. 1. Lekarze-wojewódzcy inspektorzy orzecznictwa oraz lekarze-inspektorzy orzecznictwa zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy otrzymują miesięczne wynagrodzenie zasadnicze według następującej tabeli:

Staż pracy w służbie zdrowia	Specjalizacja I stopnia lub ponad 3-letni staż pracy w orzecznictwie lekarskim	Specjalizacja II stopnia lub ponad 7-letni staż pracy w orzecznictwie lekarskim
od 10 do 15 lat	2.890 zł	3.060 zł
ponad 15 do 20 lat	3.230 zł	3.500 zł
ponad 20 lat	3.670 zł	3.850 zł

2. Na stanowiskach, o których mowa w ust. 1, mogą być zatrudnieni tylko ci lekarze, których zatrudnienie w społecznej służbie zdrowia nie przekracza 2 godzin dziennie.

3. Zatrudnienie na stanowiskach określonych w ust. 1 traktuje się na równi z zatrudnieniem w zakładzie społecznym służby zdrowia w wymiarze 7 godzin dziennie w stosunku miesięcznym.

4. Lekarze, o których mowa w ust. 1, oprócz wynagrodzenia zasadniczego, określonego w ust. 1, otrzymują dodatek za orzecznictwo w wysokości do 1.000 zł miesięcznie.

5. Zasady i tryb przyznawania dodatku za orzecznictwo określi Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 21b. 1. Lekarze-wojewódzcy inspektorzy orzecznictwa oraz lekarze-inspektorzy orzecznictwa zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy otrzymują miesięczne wynagrodzenie ryczałtowe według następującej tabeli:

Staż pracy w służbie zdrowia	Specjalizacja I stopnia lub ponad 3-letni staż pracy w orzecznictwie lekarskim		Specjalizacja II stopnia lub ponad 7-letni staż pracy w orzecznictwie lekarskim	
	lekarz-wojewódzki inspektor orzecznictwa	lekarz-inspektor orzecznictwa	lekarz-wojewódzki inspektor orzecznictwa	lekarz-inspektor orzecznictwa
od 10 do 15 lat	2.150 zł	2.050 zł	2.250 zł	2.150 zł
ponad 15 do 20 lat	2.360 zł	2.250 zł	2.500 zł	2.400 zł
ponad 20 lat	2.250 zł	2.450 zł	2.700 zł	2.600 zł

2. Na stanowiskach, o których mowa w ust. 1, mogą być zatrudnieni tylko ci lekarze, których zatrudnienie w społecznej służbie zdrowia nie przekracza 7 godzin dziennie.

3. Wykonywanie czynności określonych w ust. 1 traktuje się na równi z zatrudnieniem w zakładzie społecznym służby zdrowia w wymiarze 2 godzin dziennie w stosunku miesięcznym.”;

4) w § 22 wyrazy „w § 20” zastępuje się wyrazami „w § 21a i 21b”;

5) § 23 otrzymuje brzmienie:

„§ 23. 1. Przedstawiciele Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w obwodowych komisjach lekarskich otrzymują za udział w posiedzeniach tych komisji, odbywanych poza obowiązującymi ich godzinami pracy, wynagrodzenie w wysokości 8,50 zł za godzinę.

2. Przedstawiciele Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i związków zawodowych oraz przedstawiciele organów wojskowych w wypadkach określonych w § 3 ust. 1 pkt 4 i przedstawiciele komendy wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w wypadkach okre-

ślonych w § 3 ust. 1 pkt 5 — otrzymują za udział w posiedzeniach wojewódzkich komisji lekarskich odbywanych poza obowiązującymi ich godzinami pracy wynagrodzenie w wysokości 10 zł za godzinę.

3. Osoby wymienione w ust. 2 otrzymują jednak za udział w posiedzeniach wojewódzkich komisji lekarskich odbywanych w obowiązujących ich godzinach pracy wynagrodzenie określone w ust. 2, jeżeli za ten czas nie zachowują prawa do wynagrodzenia w miejscu pracy.”;

6) po § 24 dodaje się § 24a w brzmieniu:

„§ 24a. Lekarzom przeprowadzającym dla potrzeb komisji lekarskich badanie w domu chorego przysługuje, niezależnie od diet oraz zwrotu kosztów podróży i noclegu, wynagrodzenie w wysokości 50 zł.”;

7) § 25 otrzymuje brzmienie:

„§ 25. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi obowiązki lekarzy działających w zakresie orzecznictwa lekarskiego oraz ustali zasady przyznawania i wypłacania wynagrodzeń ryczałtowych, a także wynagrodzeń w razie zastępstw członków ko-

misji lekarskich. Przy ustalaniu zasad przyznawania wynagrodzeń ryczałtowych Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych bierze pod uwagę przede wszystkim rodzaj komisji lekarskiej oraz liczbę spraw rozpatrywanych miesięcznie przez komisję."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1967 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

108

ZARZĄDZENIE Nr 28 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 maja 1967 r.

w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.

(*Monitor Polski z dnia 23 maja 1967 r. Nr 28, poz. 128*)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (*Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 oraz z 1961 r. Nr 81, poz. 343*) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie jednostek organizacyjnych, stanowiącym załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (*Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162, z 1961 r. Nr 14, poz. 74 i Nr 81, poz. 343, z 1962 r. Nr 13, poz. 51, Nr 48, poz. 230 i Nr 73, poz. 337, z 1963 r. Nr 3, poz. 7 i Nr 10, poz. 52, z 1964 r. Nr 36, poz. 168, Nr 57, poz. 270 i Nr 86, poz. 411 oraz z 1966 r. Nr 8, poz. 61 i Nr 56, poz. 274*) wprowadza się następujące zmiany:

1) w grupie I wykazu pod lp. 1 w rubryce „Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne” dodaje się wyrazy:

„— 1 mln zł za każdą 0,1 punktu poprawy w stosunku do roku ubiegłego rentowności mierzonej stosunkiem osiągniętego zysku z całokształtu działal-

ności do kosztu własnego sprzedaży usług podstawowych. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne z tytułu poprawy rentowności nie może przekraczać rocznie kwoty odpowiadającej 2,5% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.”,

2) w grupie I wykazu pod lp. 2 w rubryce „Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne” dodaje się wyrazy:

„— 22 mln zł za każdą 0,1% wygoszparowanej w stosunku do roku ubiegłego obniżki kosztów własnych liczonej na 1 netto-tono-kilometr zastępczy działalności podstawowej kolei normalnotorowych. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne z tytułu obniżki kosztów na 1 netto-tono-kilometr zastępczy działalności podstawowej kolei normalnotorowych nie może przekraczać rocznie kwoty odpowiadającej 2,5% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac oraz kwoty wygoszparowanej obniżki kosztów”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

109

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 19 czerwca 1967 r.

w sprawie otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych.

(*Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1967 r. Nr 35, poz. 165*)

Na podstawie art. 1 ust. 2 i art. 9 ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r. o godzinach otwarcia placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych i zakładów usługowych dla ludności oraz o rozkładzie czasu pracy pracowników w nich zatrudnionych (*Dz. U. Nr 13, poz. 56*) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wytyczne w sprawie dni i godzin otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych oraz normatywy czasu na czynności poprzedzające otwarcie i następujące po zamknięciu tych placówek i zakładów, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Wytyczne określone w § 1 nie mają zastosowania do placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych, położonych na terenach koszar i innych obiektów zamkniętych, należących do jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 20 lipca 1967 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: *E. Sznajder*

Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 czerwca 1967 r. (poz. 163).

WYTYCZNE W SPRAWIE DNI I GODZIN OTWIERANIA I ZAMYKANIA PLACÓWEK HANDLU DETALICZNEGO I ZAKŁADÓW GASTRONOMICZNYCH ORAZ W SPRAWIE NORMATYWÓW CZASU NA CZYNNOŚCI POPRZEDZAJĄCE OTWARCIE I NASTĘPUJĄCE PO ZAMKNIĘCIU TYCH PLACÓWEK I ZAKŁADÓW

Godziny otwarcia.

1. Godziny otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych należy ustalać zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r. o godzinach otwarcia placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych i zakładów usługowych dla ludności oraz o rozkładzie czasu pracy pracowników w nich zatrudnionych (Dz. U. Nr 13, poz. 56) oraz niniejszymi wytycznymi.

2. Godziny otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych zaspokajających lokalne potrzeby ludności ustalają prezydium gromadzkich, miejskich, dzielnicowych rad narodowych oraz rad narodowych osiedli po wysłuchaniu opinii mieszkańców wsi, pracowników państwowych gospodarstw rolnych, komitetów blokowych (domowych), a tam, gdzie istnieją — komitetów osiedlowych. Przy ustalaniu godzin otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych należy brać pod uwagę wydane w celu koordynacji w tym zakresie wytyczne prezydium rad narodowych wyższego stopnia.

3. Przez placówki handlu detalicznego zaspokajające lokalne potrzeby ludności rozumie się sklepy sprzedające artykuły spożywcze, nabiałowo-piekarские, owocowo-warzywnicze, mięsno-wędliniarskie, mydlarsko-farbiarskie, galanterijno-pasmanteryjne, niektóre podstawowe artykuły papiernicze i gospodarstwa domowego, placówki handlu drobnodetalicznego oraz na terenach gromad i osiedli sklepy spożywczo-przemysłowe, sklepy z towarami przemysłowymi, punkty i stoiska sprzedaży pomocniczej, składy z towarami masowymi, składy opałów, składnice materiałów budowlanych.

4. Przez zakłady gastronomiczne zaspokajające lokalne potrzeby ludności rozumie się restauracje i kawiarnie II i III kategorii, jadłodajnie, bary mleczne, a na terenach gromad również pozostałe bary i bufety.

5. Godziny otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych innych niż wymienione w ust. 2 ustala w porozumieniu z wojewódzką komisją związków zawodowych:

a) dla gromad i osiedli — prezydium powiatowej rady narodowej,

b) dla miast, nie wyłączając miast administracyjnie podzielonych na dzielnice — prezydium miejskiej rady narodowej.

6. Godziny otwierania i zamykania placówek, o których mowa w ust. 2 i 5, ustala się po zasięgnięciu opinii właściwych przedsiębiorstw (organizacji spółdzielczych).

7. Przy ustalaniu godzin otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych należy brać w szczególności pod uwagę:

a) potrzeby ludności (miejscowej i napływowej) oraz miejscowe warunki,

b) możliwości organizacyjne jednostek handlowych,

c) układ branżowy sieci handlowej oraz jej rozmieszczenie.

8. Na podstawie oceny danych, o których mowa w ust. 7, innego uregulowania godzin otwierania i zamykania placówek wymaga sieć detaliczna i sieć zakładów gastronomicznych na terenach wielkomiejskich, w dużych ośrodkach przemysłowych, innego na terenach wiejskich, w małych osiedlach i miastach, miejscowościach turystyczno-wypoczynkowych i uzdrowiskach oraz w miejscowościach na szlakach turystycznych.

9. Przy ustalaniu godzin otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego należy brać pod uwagę przyzwyczajenia miejscowej ludności oraz potrzeby stosowania przerw w sprzedaży w ciągu dnia, np. przerwy obiadowe, a ponadto w sklepach z jednoosobową obsługą — przerwy na przyjęcie towaru. W sklepach przemysłowych o obsłudze jednoosobowej można stosować w określonych harmonogramem dniach przerwy w sprzedaży lub skrócenie czasu otwarcia sklepu, jeżeli ze względu na rodzaj sprzedawanych towarów zachodzi konieczna potrzeba dokonania przez kierownika sklepu wyboru i zakupu towaru w hurtowni. W punktach sprzedaży pomocniczej nie objętych bezpośrednimi dostawami, które dowożą towar własnymi środkami transportu, można wprowadzić przerwy w sprzedaży lub skrócenie czasu otwarcia w dniach określonych harmonogramem. W gromadach można wprowadzić więcej niż jedną przerwę w sprzedaży w ciągu dnia, jak też zróżnicować godziny otwierania i zamykania placówek w zależności od pory roku. Stosowanie w gromadach i osiedlach więcej niż dwóch przerw jest możliwe tylko w wyjątkowych wypadkach. W gromadach, osiedlach i małych miastach godziny otwierania i zamykania placówek handlu detalicznego powinny być dostosowane do napływu ludności z okolic w dni targów, a w pobliżu dużych miast — do napływu ludności na wypoczynek świąteczny i niedzielny. W dużych ośrodkach przemysłowych godziny otwierania i zamykania placówek należy dostosować do godzin pracy większości ludności.

10. Godziny otwierania i zamykania placówek mogą być zróżnicowane również w zależności od rodzaju sprzedawanych w sklepach artykułów (towarów). Artykuły spożywcze powinny być sprzedawane cały dzień, zarówno w godzinach rannych, jak też popołudniowych, z nasileniem liczby czynnych punktów sprzedaży rano i po południu. Artykuły przemysłowe powinny być sprzedawane również cały dzień, z nasileniem liczby czynnych punktów sprzedaży w godzinach popołudniowych.

11. Przy ustalaniu godzin otwierania i zamykania placówek należy kierować się potrzebą utrzymania ciągłości zaopatrzenia rynku. Godziny otwarcia placówek handlu detalicznego tych samych branż powinny się uzupełniać w taki sposób, aby czynne punkty sprzedaży detalicznej z artykułami podstawowego zaopatrzenia rozmieszczone były równomiernie.

12. Jeżeli miejscowe warunki tego wymagają, np. w dużych miastach, należy otwierać tzw. „dyżurne” sklepy ogólnospożywcze oraz zakłady gastronomiczne, czynne w późnych godzinach wieczornych i nocnych. Wyznaczanie sklepów i zakładów dyżurnych odbywa się według zasad określonych w ust. 5.

13. Godziny otwierania i zamykania zakładów gastronomicznych powinny być zróżnicowane w zależności od rodzaju, kategorii zakładu, lokalizacji i sezonu. Godziny otwierania i zamykania zakładów gastronomicznych położonych w pobliżu kin, teatrów, dworców (stacji kolejowych) należy dostosować do zakończenia programów w kinach i teatrach, potrzeb komunikacyjnych itp. Zakłady w obrębie stacji kolejowych i autobusów zamiejscowych oraz przystanków kolejowych wymagają dostosowania godzin otwierania i zamykania placówek do ruchu pociągów pasażerskich i autobusów. Wagony restauracyjne oraz bufety wagonowe powinny być czynne przez czas ruchu pociągu, pomniejszony o czas niezbędny do inkasowania należności i rozliczeń przed stacją docelową.

14. Godziny otwarcia i zamknięcia zakładów gastronomicznych powinny zapewnić konsumentom możliwość korzystania z poszczególnych rodzajów usług gastronomicznych. W tym celu właściwe do ustalania godzin handlu prezydium rad narodowych, po zasięgnięciu opinii przedsiębiorstw (zarządów spółdzielni) prowadzących zakłady gastronomiczne, powinny:

- 1) w zależności od potrzeb i możliwości organizacyjnych zakładów gastronomicznych oraz przy uwzględnieniu rodzaju i ilości tych zakładów ustalić różne godziny otwarcia i zamknięcia poszczególnych zakładów, gdyż nie wszystkie ich rodzaje powinny być czynne od wczesnych godzin rannych; należy przy tym mieć na uwadze, że przyhotelowe zakłady gastronomiczne, jeżeli nie w całości, to przynajmniej częściowo (1 sala), powinny być czynne od wczesnych godzin rannych do godzin wieczornych;
- 2) uwzględniać wnioski dotyczące zamykania bądź zmniejszania obsługi w określonych dniach miesiąca poszczególnych zakładów w celu wykorzystania przez pracowników tych zakładów dni wolnych od pracy za czas pracy w niedziele.

Handel w niedziele i dni świąteczne.

15. W niedziele i dni świąteczne z wyjątkiem dni określonych w ust. 19 powinny być czynne zakłady gastronomiczne — do 16 godzin, kwaciarnie — do 8 godzin, placówki sprzedaży drobnodetalicznej, zwłaszcza sprzedające prasę, papierosy, napoje chłodzące, lody, owoce i warzywa — do 16 godzin dziennie; wyznaczone stacje benzynowe — bez ograniczeń.

16. W niedziele i dni świąteczne powinny być czynne — w miarę potrzeby — wyznaczone przez prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych:

- 1) sklepy sprzedające nabiał, pieczywo, towary owocowo-warzywne oraz niektóre inne towary spożywcze — nie dłużej niż przez 3 godziny,
 - 2) sklepy z towarami winno-cukierniczymi oraz wyrobami pamiątkarskimi — nie dłużej niż przez 8 godzin,
 - 3) dyżurne sklepy typu „Delikatesy” — nie dłużej niż przez 8 godzin.
17. W niedziele, w które stosownie do art. 3 ust.

4 powołanej w ust. 1 ustawy mogą być czynne wszystkie placówki handlu detalicznego i zakłady usługowe, należy ustalać godziny otwarcia tych placówek i zakładów stosownie do potrzeb ludności, nie dłużej jednak niż w dni powszednie.

18. Liczbę wyznaczonych placówek handlu detalicznego, które mają być czynne w niedziele i dni świąteczne, należy uzależnić od rzeczywistych potrzeb dokonywania przez ludność zakupów w tych dniach. Przy wyznaczeniu tych placówek należy również rozważyć możliwość udzielenia dnia wolnego pracownikom zatrudnionym w niedziele. Przez dzień wolny należy rozumieć pełne 24 godziny odpoczynku od godziny 6 rano jednego dnia do godziny 6 rano dnia następnego.

19. W dniach 1 stycznia, Świąt Wielkiej Nocy, 1 Maja, 22 Lipca, 25 i 26 grudnia placówki handlu detalicznego są nieczynne, z tym że placówki sprzedaży drobnodetalicznej, sprzedające prasę, papierosy i napoje chłodzące, są nieczynne tylko w pierwszym dniu Świąt Wielkiej Nocy i w dniu 25 grudnia. Prezydium właściwych rad narodowych powinny wyznaczyć niezbędną ilość sklepów sprzedających mleko, czynnych w godzinach rannych nie dłużej niż przez 3 godziny, oraz dyżurnych zakładów gastronomicznych. W dniach 1 Maja i 22 Lipca należy uruchomić na trasach pochodów i w miejscach zbiórek oraz zabaw publicznych odpowiednią ilość punktów sprzedaży (ruchomych i stałych) z artykułami żywnościowymi, zwyczajowo sprzedawanymi w tych dniach, oraz z napojami chłodzącymi.

Czynności przygotowawcze do sprzedaży.

20. Łączny czas na czynności poprzedzające otwarcie (przygotowanie do sprzedaży, rozpalenie w piecu itp.) i następujące po zamknięciu (uprzątnięcie towaru i pomieszczenia, odniesienie pieniędzy do banku itp.) placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych o obsłudze jednoosobowej ustala się na 30 minut; w związku z tym czas sprzedaży skrócony zostanie do 7^{1/2} godziny dziennie.

21. Normatyw czasu pracy przeznaczanego na czynności poprzedzające otwarcie i następujące po zamknięciu placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych o obsłudze dwuosobowej lub większej, nie wyłączając miejscowości turystycznych-wypoczynkowych, na szlakach turystycznych oraz uzdrowisk, ustalają przedsiębiorstwa po wysłuchaniu opinii rady zakładowej związku zawodowego.

22. W sklepach o obsłudze większej niż jednoosobowa czynności poprzedzające otwarcie i następujące po zamknięciu placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych powinny być rozdzielone między zatrudnionych pracowników w ten sposób, aby były wykonywane w ramach obowiązujących norm czasu pracy. W tym celu dyrektorzy przedsiębiorstw (zarządy spółdzielni) ustalą zasady sporządzania dziennych harmonogramów pracy, określających czas wykonywania tych czynności przez poszczególnych pracowników.

23. Przy ustalaniu czasu wykonywania czynności poprzedzających otwarcie i następujących po zamknięciu placówek handlu detalicznego i zakładów gastronomicznych należy brać pod uwagę m. in. rodzaj i charakter placówki (zakładu), liczbę zatrudnionych pracowników, czy zatrudnia się personel pomocniczy (sprzątaczkę, pracowników fizycznych, de-

koratorów itp.), formę organizacji sprzedaży (obsługi konsumentów) oraz potrzeby zabezpieczenia miejsca społecznego i sposób odprowadzania gotówki.

Przepisy końcowe.

24. Godziny handlu oraz przerwy w sprzedaży (ust. 9) powinny być podane do wiadomości konsu-

mentom na wywieszkach umieszczonych na zewnątrz każdej placówki handlowej czy usługowej, w miejscu widocznym, na drzwiach wejściowych do sklepu lub zakładu (na kiosku). Zmiany w godzinach handlu i przerwach w sprzedaży w placówkach handlu detalicznego i zakładach gastronomicznych powinny być poprzedzone informacją dla konsumentów w sposób przyjęty w danej miejscowości.

110

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 12 czerwca 1967 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych.

(*Monitor Polski z dnia 1 lipca 1967 r. Nr 36, poz. 172*)

Na podstawie art. 107 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114), art. 69 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1965 r. Nr 17, poz. 119), art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz § 6 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225) w porozumieniu z Ministrami: Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, Kultury i Sztuki, Zdrowia i Opieki Społecznej, Obrony Narodowej, Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 stycznia 1962 r. w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych

(*Monitor Polski z 1962 r. Nr 13, poz. 55, Nr 42, poz. 198 i Nr 69, poz. 323, z 1963 r. Nr 11, poz. 61 oraz z 1966 r. Nr 29, poz. 156*) dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) pracy konsultanta na zlecenie Stacji Oceny Sprzętu Rolniczego pod warunkiem, że:

a) wynagrodzenie za te prace łącznie z wynagrodzeniem za prace wykonywane w gospodarstwach pomocniczych lub prace opłacane ze środków specjalnych szkoły wyższej, wyższej szkoły zawodowej lub placówki naukowej Polskiej Akademii Nauk na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło — nie przekracza 70% uposażenia zasadniczego w stosunku rocznym;

b) nie pobierają wynagrodzenia z tytułu wykonywania innych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1967 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

111

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 30 maja 1967 r.

w sprawie trybu opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymagań sanitarno-higienicznych.

(*Monitor Polski z dnia 7 lipca 1967 r. Nr 37, poz. 178*)

Na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. z 1961 r. Nr 7, poz. 46 i z 1965 r. Nr 13, poz. 91), art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) oraz w związku z § 32 pkt 10 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie projektowania inwestycji (*Monitor Polski Nr 45, poz. 253*) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie ustala zasady i uproszczony tryb opiniowania dokumentacji inwestycji w zakre-

sie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz w zakresie sanitarno-higienicznym.

2. Zarządzenie dotyczy dokumentacji opracowywanej przez państwowe jednostki projektowania oraz przez jednostki projektowania centralnych związków spółdzielni.

3. Zarządzenia nie stosuje się do opiniowania lokalizacji szczegółowej inwestycji oraz zagadnień gospodarki wodno-ściekowej obiektów projektowanych na terenach nie uzbrojonych.

§ 2. Dokumentacja inwestycji w zakresie omówionym w § 1 ust. 1 i 2 opiniowana jest w toku jej sporządzania w jednostkach projektowania przez zatrudnionych w tych jednostkach:

1) rzeczoznawców do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy, upoważnionych do wykonywania tych czynności przez Głównego Inspektora Pracy Centralnej Rady Związków Zawodowych,

2) rzeczoznawców do spraw sanitarno-higienicznych, upoważnionych do wykonywania tych czynności przez Głównego Inspektora Sanitarnego.

§ 3. 1. Upoważnienie do opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy mogą uzyskać osoby, które posiadają:

1) ukończone wyższe studia techniczne oraz co najmniej 5-letnią praktykę zawodową,

2) znajomość — w niezbędnym zakresie — przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, stwierdzoną przez złożenie egzaminu kwalifikacyjnego; tryb egzaminu ustala Główny Inspektor Pracy Centralnej Rady Związków Zawodowych.

2. Upoważnienie do opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie spraw sanitarno-higienicznych mogą uzyskać osoby, które posiadają:

1) ukończone wyższe studia w zakresie inżynierii sanitarnej oraz w zakresie inżynierii innych specjalności ze znajomością zagadnień inżynierii sanitarnej,

2) co najmniej 5-letnią praktykę zawodową,

3) znajomość — w niezbędnym zakresie — przepisów sanitarno-higienicznych, stwierdzoną przez złożenie egzaminu przed komisją kwalifikacyjną, której tryb działania i zasady pracy ustali Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 4. 1. Właściwi inspektorzy pracy (w stosunku do rzeczoznawców do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy) oraz właściwe organy państwowej inspekcji sanitarnej (w stosunku do rzeczoznawców do spraw sanitarno-higienicznych) sprawują nadzór i kontrolę nad pracami rzeczoznawców, a w szczególności przeprowadzają okresową ocenę prawidłowości wydanych opinii rzeczoznawców, jak również prawidłowości przyjętych w projektach rozwiązań.

2. Wymienione w ust. 1 organy obowiązane są zapewnić udzielenie rzeczoznawcom konsultacji i wyjaśnień w sprawach skomplikowanych wymagających takich konsultacji.

3. Tryb opiniowania dokumentacji inwestycji z punktu widzenia wymagań sanitarno-epidemiologicznych ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych może określić wypadki, w których poszczególne rozwiązania w fazie sporządzania projektu powinny być konsultowane z właściwymi organami państwowej inspekcji sanitarnej.

5. Inspektor pracy może zmienić opinię rzeczoznawcy, jeżeli rozwiązanie projektowe zaaprobowane

przez rzeczoznawcę stanowiłoby zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzkiego. W razie różnicy stanowisk między inspektorem pracy a jednostką projektowania decyzje wydaje organ nadrzędny inwestora po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

§ 5. 1. Za prawidłowość rozwiązań projektowych, opiniowanych przez rzeczoznawców, odpowiadają rzeczoznawcy wobec organów, które wydały im upoważnienie do pełnienia funkcji rzeczoznawcy, niezależnie od odpowiedzialności służbowej.

2. Rzeczoznawcy, którzy przy wykonywaniu swych obowiązków dopuścili się naruszenia przepisów lub ogólnie obowiązujących zasad z zakresu tych obowiązków, może być cofnięte upoważnienie do opiniowania dokumentacji. Decyzję w tym zakresie podejmuje organ, który wydał upoważnienie.

§ 6. Główny Inspektor Pracy oraz Główny Inspektor Sanitarny ustala — za zgodą Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — wykazy obiektów budowlanych, których projekty budowy lub przebudowy nie wymagają opiniowania pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy oraz sanitarno-higienicznym.

§ 7. 1. Rzeczoznawcy zatrudnieni w jednostkach projektowania powinni być włączeni do prac związanych z programowaniem inwestycji — w celu ustosunkowania się do tych programów pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy oraz sanitarno-higienicznym — przed przedstawieniem tych programów do akceptacji przez właściwy organ inwestora.

2. Przepis ust. 1 należy stosować w szczególności w razie rozbudowy, przebudowy i modernizacji zakładu pracy.

§ 8. W jednostkach projektowania, które nie zatrudniają rzeczoznawców, dokumentację inwestycji opiniują właściwi inspektorzy pracy bądź właściwe organy państwowej inspekcji sanitarnej w trybie przepisów § 28—32 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 45, poz. 253).

§ 9. Zarządzenie nie narusza przepisów regulujących zasady i tryb opiniowania projektów norm, normatywów technicznych projektowania i projektów typowych w zakresie wymagań sanitarno-higienicznych oraz wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji Planowania
przy Radzie Ministrów:
S. Jędrychowski

112

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 23 czerwca 1967 r.

w sprawie zmiany regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”.*(Monitor Polski z dnia 7 lipca 1967 r. Nr 37, poz. 180)*

Na podstawie art. 13 ust. 3 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. W regulaminie odznaki „Przodujący Kolejarz”, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 lipca 1964 r. w sprawie wydania regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz” (Monitor Polski Nr 51, poz. 247), wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. Można też wyróżniać odznaką:

1) pracowników komunikacji kolejowej państw obcych za zasługi położone w dziedzinie umacniania współpracy międzynarodowej w zakresie transportu kolejowego;

2) inne osoby za zasługi związane z działalnością kolejnictwa.”;

2) w załączniku nr 1 do regulaminu odznaki „Przo-

dujący Kolejarz” skreśla się zdanie „Godło kolejnictwa jest tłoczone oddzielnie i nalutowane na odznakę”;

3) w załączniku nr 2 do regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”:

a) pod lp. 1 w rubryce „Nadaje odznakę” dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) innym osobom oraz pracownikom komunikacji kolejowej państw obcych”,

b) pod lp. 1 w rubryce „Nadaje odznakę” w pkt 1 lit. d) i w pkt 3 oraz pod lp. 8 w rubryce „Nazwa organu” wyrazy „Nasycalnie Kolejowe” zastępuje się wyrazami „Zakłady Produkcji i Nasycania Podkładów Kolejowych” oraz pod lp. 3 w rubryce „Nadaje odznakę” wyrazy „Centralnego Biura Rezerwowania Miejsc” zastępuje się wyrazami „Centralnego Biura Obsługi Podróżnych”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

113

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 30 czerwca 1967 r.

w sprawie stosowania przepisów ustawy o bezpieczeństwie i higienie pracy do członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa.*(Monitor Polski z dnia 7 lipca 1967 r. Nr 37, poz. 183)*

Na podstawie art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednostki ochrony przeciwpożarowej, a w szczególności zawodowe, ochotnicze i obowiązkowe straże pożarne, komendy straży pożarnych, szkoły pożarnicze, obowiązane są dla zapewnienia ochrony zdrowia i życia członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa oraz członków straży pożarnych stosować przepisy ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) z zastrzeżeniami wynikającymi z § 2.

§ 2. W okolicznościach uzasadnionych stanem wyższej konieczności podczas akcji ratowniczych dowódca akcji może odstąpić od zachowania zasad bezpieczeństwa i higieny pracy stosując w zamian inne środki zabezpieczające, będące w danej sytuacji w jego dyspozycji.

§ 3. Szczegółową instrukcję w zakresie zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pracy w czasie pełnienia służby w strażnicach oraz podczas ćwiczeń i akcji ratowniczych wyda Komendant Główny Straży Pożarnych w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych.

§ 4. Sprzęt, urządzenia pożarnicze oraz środki gaśnicze i chemiczne przed dopuszczeniem ich do stosowania przez straże pożarne poddaje się pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy ocenie Komendy Głównej Straży Pożarnych.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *w z. Z. Sznek*

Przypominamy

O ODNOWIENIU PRENUMERATY CZASOPISM ZWIĄZKOWYCH NA ROK 1967

wpłaty na prenumeratę przyjmują:

od prenumeratorów indywidualnych wszystkie urzędy pocztowe i listonosze lub Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100020

od instytucji i zakładów pracy — wszystkie placówki terenowe Przedsiębiorstw Upowszechnienia Prasy i Książki „Ruch”.

Przypominamy, że tylko wczesne, tj. do dnia 5 grudnia 1967 r. i za okres całoroczny, dokonanie wpłaty zapewnia regularne otrzymywanie czasopism w ciągu całego roku.

Prosimy pamiętać — termin 5 grudnia 1967 roku.

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 114-6-700044 VII O/M Warszawa.